

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně **Y. G.**, zastoupené JUDr. Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Praha 2, Na Poříčném právu 1914/6, proti žalované **Policii České republiky**, Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, se sídlem Praha 8, Křížkova 12, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2013, č. j. 1 A 77/2013 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Michalu Benčokovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 6800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2013, č. j. KRPA-440776/ČJ-2013-000022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodla žalovaná o tom, že se žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobkyně byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 10. 12. 2013, č. j. 1 A 77/2013 - 27, zamítl.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku především uvedl, že žalobkyně byla zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, který (v rozhodné době) pro tento postup předepisoval současné splnění tří podmínek. První podmínkou, jejíž naplnění

žalobkyně nezpochybňuje, je existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění; tím je rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 25. 5. 2012, č. j. CPR-5894/ČJ-2012-004025-SV1 (dále jen „rozhodnutí o zajištění ze dne 25. 5. 2012“). V pořadí druhou podmínkou je, že nepostačuje uložení tzv. *zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území* podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, a konečně musí být splněna jedna z taxativně vymezených podmínek uvedených v § 124 odst. 1 písm. a) až e) zákona o pobytu cizinců. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území, městský soud konstatoval, že tento postup lze zvolit pouze v případě, nepanuje-li nebezpečí, že cizinec bude výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ztěžovat nebo mařit. Zákon o pobytu cizinců tak dává správnímu orgánu pravomoc uvážít, zda zvolí svými účinky mírnější prostředek podle § 123b odst. 1 a § 123c zákona o pobytu cizinců, anebo zda cizince zajistí; toto rozhodnutí je povinen náležitě odůvodnit. Žalovaná se podle názoru městského soudu v napadeném rozhodnutí úvahou, proč přistoupila přímo k zajištění žalobkyně, zabývala dostatečně, zejména poukázala na to, že se žalobkyně dopustila jednání, které negativně zasahuje do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců, neboť od roku 2003 do 8. 5. 2012 neoprávněně pobývala na území České republiky bez platného víza a neučinila žádný krok k legalizaci svého pobytu. Následně mařila i výkon správního vyhoštění a ve stanovené době území České republiky dobrovolně neopustila. S ohledem na popsané jednání žalobkyně vyjádřil městský soud pochybnost, zda by skutečně byla ochotna oznamovat žalované adresu místa svého pobytu a jeho změnu a zdržovat se v něm, jak tvrdí. Jako pravděpodobnější vyhodnotil scénář, že se žalobkyně bude povinností směřujícím k ukončení pobytu na území České republiky nadále vyhýbat. Co se týče možných dopadů napadeného rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobkyně a na její zdravotní stav, městský soud poznamenal, že smyslem řízení o zajištění cizince není provádění rozsáhlého dokazování, zda cizinec má na území České republiky vybudované rodinné či soukromé vazby. Uvedla-li žalobkyně, že od 8. 8. 2013 žije s panem A. O. v P. 5, pak takový vztah nelze považovat za dlouhodobý a vážný, neboť je evidentní, že její žalobkyně začala budovat v době, kdy jí bylo uloženo správní vyhoštění. Stran obav žalobkyně o její zdravotní stav, pramenících z nižší úrovně zdravotní péče v Rusku, dovedil městský soud, že ač je žalobkyně po dvou onkologických operacích, nemá v České republice uzavřeno zdravotní pojištění, a tedy s žádnou léčbou zde očividně nepočítá. Na tomto základě městský soud uzavřel, že rozhodnutí žalované vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spisu, a proto zde důvody pro zajištění žalobkyně bezesporu existovaly.

Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti, doplněné ustanoveným zástupcem, uvádí, že jak v řízení před žalovanou, tak v řízení před městským soudem došlo k nesprávnému posouzení právní otázky. Ačkoli stěžovatelka hned v úvodu kasační stížnosti připouští, že se městský soud jednotlivými body její žaloby zabýval velmi podrobně a posuzoval i možnost uložení zvláštních (tj. mírnějších) opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, přesto soudu o několik odstavců níže vytýká, že se při svém rozhodování spokojil pouze s odkazem na správní spis a podmínkami pro uložení zvláštních opatření se nezabýval. Stěžovatelka namítá, že v průběhu správního i soudního řízení nebyl úplně a správně zjištěn skutkový stav věci (čímž došlo k porušení § 3, § 50, § 51, § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), a to zejména ve vztahu k obavám městského soudu, že se stěžovatelka bude vyhýbat povinnosti opustit území České republiky; tyto úvahy označuje stěžovatelka za hypotetické. Je přesvědčena, že podmínky pro uložení zvláštních opatření splňuje a uvádí, že o její výživu a bydlení je postaráno prostřednictvím jejího druha A. O. Kasační stížností je tedy napadána

pokračování

správnost a komplexnost posouzení situace stěžovatelky, neboť klíčovou otázkou, zda by se stěžovatelka byla ochotna dostavovat k žalované a hlásit změnu pobytu, není možné posuzovat zjednodušeně, aniž by jí byla dána příležitost názor žalované vyvrátit. Jelikož stěžovatelka tuto příležitost nedostala, aplikovatelnost zvláštních opatření nebyla ani žalovanou, ani posléze městským soudem, kvalifikovaně posouzena. Nebylo zejména dostatečně přihlédnuto k faktu, že se stěžovatelka sama dobrovolně dostavila k žalované s cílem celou situaci vyřešit, vyčkat rozhodnutí a toto rozhodnutí také respektovat. Nesprávnost postupu žalované a městského soudu spatřuje stěžovatelka rovněž v přístupu k jejímu osobnímu a rodinnému životu a výslovně se v této souvislosti odkazuje na stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu rozhodnutí.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zrekapitulovat podstatný obsah správního spisu, z jehož ověřené kopie (stejně jako městský soud) skutkově vycházel. Bylo zjištěno, že stěžovatelka v červnu roku 2003 přicestovala do České republiky na krátkodobé vízum, jehož platnost téhož roku vypršela. Poté se pokoušela znovu získat platné vízum či povolení k pobytu jinými způsoby, pobyt na území České republiky se jí ale nepodařilo zlegalizovat. Dne 8. 5. 2012 byla stěžovatelka kontrolována na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacím středisku Zastávka, k němuž se dostavila s úmyslem požádat o udělení mezinárodní ochrany; při této kontrole bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Na základě tohoto zjištění byla pravomocně vyhoštěna podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a to rozhodnutím o vyhoštění ze dne 25. 5. 2012 (které nabylo právní moci dne 29. 6. 2012). Stěžovatelka poté ve dnech 15. 5. 2012, 26. 3. 2013, 15. 4. 2013 a 27. 5. 2013 požádala o mezinárodní ochranu, ale ani jedné z těchto čtyř žádostí nebylo vyhověno (v pořadí první žádost byla odmítnuta jako zjevně nedůvodná a o dalších žádostech bylo řízení zastaveno). Dne 8. 8. 2013 bylo vydáno Policií ČR, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímacím střediskem Zastávka nové rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování z území (č. j. CPR-5894/ČJ-2012-004025-SV), vztahující se k původnímu správnímu vyhoštění stěžovatelky; nová lhůta k vycestování byla potvrzena rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 8. 2013, č. j. MV-69217-6/OAM-2012 (které stěžovatelka převzala dne 13. 9. 2013). Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 13. 11. 2013 se stěžovatelka z vlastní iniciativy dostavila k žalované, která bezprostředně poté rozhodla o jejím zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť existovaly důvodné obavy, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, protože její předešlé jednání dokládá, že se správnímu vyhoštění nehodlá podrobit. Do protokolu o podání vysvětlení z téhož dne, č. j. KRPA-440776/ČJ-2013-000022, stěžovatelka mj. uvedla, že nevěděla, že od 26. 10. 2013 pobývá na území České republiky neoprávněně, a že od března roku 2013 žije v P. s panem A. O. V Rusku má sice dceru, matku, bratra a sestru, ale není s nimi v kontaktu; je po dvou operacích rakoviny a návratu do Ruska se obává mj. i s vzhledem ke kvalitě tamní zdravotní péče. Jako další důvod, proč z území České republiky neodcestovala ve stanovené době, uvedla, že vyčkávala rozhodnutí Krajského soudu v Praze ve věcech žádostí o udělení azylu z 15. 4. 2013 a 27. 5. 2013 (o těchto žádostech

bylo rozhodnuto usnesením krajského soudu ze dne 14. 10. 2013, č. j. 49 Az 36/2013 - 46, proti kterému byla podána kasační stížnost, evidovaná u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 Azs 21/2013, a usnesením ze dne 11. 10. 2013, č. j. 49 Az 45/2013 - 36, proti kterému byla podána kasační stížnost, evidovaná u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 Azs 22/2013; o obou kasačních stížnostech bylo již pravomocně rozhodnuto tak, že se odmítají pro opožděnost). Ze spisu i z rozhodovací činnosti zdejšího soudu (viz zmiňovaná řízení o kasačních stížnostech) vyplývá, že se usnesení krajského soudu do dispozice stěžovatelky dostala právě až dne 13. 11. 2013. Další žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany podala stěžovatelka podle obsahu spisu dne 19. 11. 2013. Konečně, ke dni 22. 11. 2013 bylo zajištění stěžovatelky ukončeno.

Co se týče důvodů kasační stížnosti, je třeba uvést, že ačkoli stěžovatelka v původní (blanketní) kasační stížnosti odkazuje mj. na důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy na nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, případně na existenci jiné vady řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, v kasační stížnosti doplněné ustanoveným zástupcem jsou podrobně rozvedeny jen ostatní uplatněné stížnostní důvody [tj. důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Stran kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se doplněná kasační stížnost omezuje jen na konstatování, že: „[r]ozhodnutí Městského soudu napadám v plném rozsahu, a namítám, že v průběhu řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci, důkazy, které si soud opatřil byly neúplné a zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spisu“ (doslovná citace). Zdejší soud považuje takto formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti za natolik vážnou, že na ní nemůže věcně zareagovat. Případnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu sice kasační soud musí zohlednit bez ohledu na to, zda je namítána (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), to ale neznamená, že by měl skutečnosti, které mají nepřezkoumatelnost rozsudku krajského (zde městského) soudu zakládat, dovozovat za stěžovatelku, tedy odhadovat, v jakém směru je jí rozsudek pravděpodobně nesrozumitelný nebo v čem může spatřovat nedostatek jeho důvodů, považuje-li sám takové rozhodnutí za přezkoumatelné. S ohledem na judikaturou ustálený výklad pojmu „nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí“ (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>), má zdejší soud za to, že vytýkaným deficitem napadený rozsudek městského soudu rozhodně netrpí.

Nelze rovněž přehlédnout, že v úvodu kasační stížnosti hodnotí stěžovatelka kvalitu soudem provedeného přezkumu veskrze kladně a teprve v dalším textu kasační stížnosti poukazuje na údajné deficity ve způsobu zjišťování skutkového stavu věci. V konkrétní rovině se proto může zdejší soud vyjádřit pouze k dílčí námitce, že se městský soud při svém rozhodování opřel výhradně o obsah správního spisu, nikoli však o jiné důkazy. Ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které směřuje k přezkumu správního řízení, plyne, že správní spis je obrazem a výsledkem tohoto řízení, neboť dokládá jeho průběh a skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Obsah správního spisu při jednání o žalobě ve správním soudnictví není bez dalšího považován za důkaz; pokud tedy v řízení o správní žalobě soud vychází z údajů obsažených ve správním spisu, aby ověřil skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu, pak tento postup není dokazováním ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117). Zásadně přitom platí, že skutkové důvody, o které se správní rozhodnutí opírá, musí být podloženy obsahem správního spisu – v opačném případě by bylo správní rozhodnutí z takového řízení vzešlé nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Další zjišťování skutkového stavu věci až v řízení před soudem vyloučeno není (viz § 77

pokračování

s. ř. s.), jde však o postup spíše výjimečný. Pokud tedy městský soud vycházel při rozhodování pouze z obsahu správního spisu, nelze takovému postupu principiálně ničeho vytknout. Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti nikterak neupřesnila, jaké důkazy měly být městským soudem k lepšímu zjištění skutkového stavu věci provedeny; za této situace lze takovou argumentaci odmítnout jako bezpředmětnou.

Co se týče námitky nesprávného právního posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], stěžovatelka především namítá, že v jejím případě byly splněny podmínky pro aplikaci *zvláštního opatření za účelem vycestování* (§ 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců), jakožto opatření svým účinkem vůči stěžovatelce mírnějšího. S tímto názorem však zdejší soud nesouhlasí a přiklání se k závěrům, které k této otázce vyslovil městský soud. Z okolností spojených s příjezdem stěžovatelky na území České republiky a s jejím následným dlouhodobým pobytem tak, jak byly výše popsány, především zřetelně vyplývá, že stěžovatelka sice po jistou dobu na území České republiky pobývala legálně, nicméně po vypršení platnosti víza se jí nepodařilo pobyt zlegalizovat. Z hlediska zákona o pobytu cizinců je irrelevantní, zda k nápravě protiprávního stavu nedošlo v důsledku protiprávního jednání jiné osoby (například uvedením stěžovatelky v omyl, podvodným jednáním vůči ní, atp.), nebo v důsledku stěžovatelčiny pasivity. Podstatné je, že minimálně do doby, než stěžovatelka podala v pořadí první žádost o mezinárodní ochranu (ze dne 15. 5. 2012), tj. po dobu cca 9 let, se na území České republiky zdržovala neoprávněně, a právě tato skutečnost, jak sama přiznává, byla impulsem, proč se dostavila na policii (která posléze rozhodla o jejím správním vyhoštění rozhodnutím ze dne 25. 5. 2012). Jak tedy správně poznamenal městský soud, v předmětné věci není sporu o tom, že stěžovatelka byla pravomocně vyhoštěna z České republiky. Účinky tohoto rozhodnutí přitom dosud trvají, neboť o žádosti stěžovatelky o vydání nového rozhodnutí podle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dosud rozhodnuto nebylo. Uvedla-li tedy stěžovatelka dne 13. 11. 2013, kdy se dostavila k žalované, do protokolu, že si není vědoma toho, že by na území České republiky pobývala neoprávněně, pak tomuto tvrzení lze stěží uvěřit, neboť jí muselo být známo nejen to, že je pravomocně vyhoštěna, ale i to, že rozhodování o jejích opakovaných žádostech o udělení mezinárodní ochrany nepřineslo žádný pozitivní zvrát v její situaci, a to dílem pro nepřipustnost těchto žádostí, dílem proto, že stěžovatelka byla v době přezkumného soudního řízení neznámého pobytu, a správnímu soudu tak nezbylo, než řízení o dvou žádostech zastavit (blíže viz usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2013, č. j. 49 Az 36/2013 - 46, a usnesení téhož soudu ze dne 11. 10. 2013, č. j. 49 Az 45/2013 - 36).

Z obsahu žaloby i kasační stížnosti je dále zřejmé, že pokud stěžovatelka namítala, že na její situaci lze aplikovat některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území, měla na mysli opatření spočívající v povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se v něm, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve stanovené lhůtě [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Žalovaná i městský soud však mají za to, že uložení takového zvláštního opatření v daném případě brání existence důvodného nebezpečí, že stěžovatelka ve stanovené době z území České republiky nevycestuje (§ 123b odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tedy že bude pravomocné rozhodnutí o vyhoštění (i nadále) mařit. Stanoví-li zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 124 odst. 1, že cizince lze zajistit za kumulativního splnění podmínek zde blíže uvedených, přičemž jednou z podmínek takového postupu je, že *nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*, je zřejmé, že zákon sleduje zájem na tom, aby v souvislosti s řízením o správním vyhoštění byla používána co nejméně invazivní opatření vůči cizinci, jehož se toto řízení týká; zároveň ale vytváří prostor, aby taková opatření byla skutečně účinná. Přitom platí, že: „*správní orgán při rozhodování o zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců je povinen zvážit (obdobně jako při rozhodování podle § 124 zákona o pobytu cizinců), zda v projednávané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dospěje-li k závěru,*

že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců (a cíle návratové směrnice) nepostačuje, je povinen tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí, jímž zajišťuje cizince za účelem správního vyhoštění.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak již bylo uvedeno, této povinnosti žalovaná plně dostála. Z rozhodnutí žalované vyplývá, že k neuložení zvláštních opatření přistoupila zejména s ohledem na hrubé vědomé a opakované porušení zákona o pobytu cizinců ze strany stěžovatelky, tj. s ohledem na fakt, že i přes uložené pravomocné rozhodnutí nevycestovala z území České republiky, a proto svým dosavadním přístupem neskýtá záruku, že bude s žalovanou (respektive s jinými orgány) spolupracovat.

Namítá-li stěžovatelka v tomto směru skutkovou nepodloženost a právní neopodstatněnost závěrů žalované, potažmo rozsudku městského soudu, který je aproboval, nemůže zdejší soud než konstatovat, že obsah správního spisu tak, jak byl výše zrekapitulován, s jistotou podává, že stěžovatelka skutečně vědomě nerespektovala pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Vše tedy nasvědčuje tomu, že riziko maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění na straně stěžovatelky přetrvává. Skutečnosti, ze kterých městský soud vycházel, přitom vyplynuly ze správního spisu a nebylo třeba je dokazovat. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil jak se žalovanou, tak s městským soudem v tom, že přístup stěžovatelky svědčí sice o existenci vůle (nějak) vyřešit její neoprávněný pobyt na území České republiky, avšak k právem předpokládaným způsobům řešení stěžovatelka nepřikročila ihned po vzniku protiprávního stavu, ale teprve poté, co na ni dolehly účinky pravomocného rozhodnutí o vyhoštění. Neochota stěžovatelky podrobit se pravomocnému správnímu vyhoštění zakládá předpoklad pro zajištění cizince uvedený v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dosavadní jednání stěžovatelky jako celek implikuje existenci rizika, že by i v budoucnu mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Důvod pro zajištění stěžovatelky tedy nespočívá jen v tom, že jí bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, ale rovněž v konkrétní obavě z maření výkonu tohoto rozhodnutí, neboť k němu v minulosti již prokazatelně došlo. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že v minulosti zaujal stanovisko, že případy, kdy je již o správním vyhoštění rozhodnuto, je nutno lišit od situací, kdy takové řízení teprve probíhá (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34), neboť v prvním případě jsou již známy konkrétní poznatky o tom, jak se cizinec ke své povinnosti opustit území České republiky postavil. Závěry městského soudu i žalované o tom, že v případě stěžovatelky byly splněny podmínky pro zajištění, lze podpořit i odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 - 56, ze kterého se podává, že: „[j]ednal-li stěžovatel opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky či jiných členských států EU, ačkoli pro svůj pobyt neměl splněny zákonem požadované podmínky a nerespektoval správní rozhodnutí a právní předpisy České republiky a členských států EU, svědčí tyto okolnosti pro jeho zajištění.“

Reálné obavy z maření výkonu správního rozhodnutí o vyhoštění nemůže rozptýlit ani uzavření nájemní smlouvy stěžovatelkou k bytové jednotce v Praze 4 v říjnu roku 2013, za pomoci níž mělo být již v řízení před žalovanou prokázáno, že bude dosažitelná na určité adrese a bude plnit povinnosti vyplývající z § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud sdílí názor, že poznatky o dosavadním jednání stěžovatelky nasvědčují tomu, že se bude jakýmkoli způsoby (včetně nedovolených) snažit negativní účinky pravomocného rozhodnutí o vyhoštění zvrátit, jen aby mohla na území České republiky nadále pobývat; její výše podrobně popsané předchozí počínání, jímž se snažila zabránit své repatriaci, vskutku nedává záruku, že se po uzavření nájemní smlouvy stěžovatelka pravomocnému rozhodnutí o vyhoštění podrobí. Tyto důvody proto považuje Nejvyšší správní soud za postačující k tomu, aby v jejím případě byl zvolen postup přísnější a svým dopadem tvrdší.

pokračování

Pokud jde o v pořadí poslední námitku kasační stížnosti, tedy že městský soud nezohlednil nedostatečné posouzení dopadu zajištění stěžovatelky na její rodinné a soukromé poměry v předcházejícím správním řízení, zde je nutno nejprve zmínit, že normativ *přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života* v ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců zakotven není. Rozšířený senát zdejšího soudu nicméně dospěl k závěru, že správní orgán má povinnost zabývat se i v tomto řízení možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání cizince dle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

Žalovaná tomuto požadavku dostala, neboť možný vliv zajištění na rodinné a osobní poměry stěžovatelky hodnotila. Šlo konkrétně o vztah stěžovatelky s panem A. O., kde dospěla k závěru, že tento vztah byl budován až v době, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o vyhoštění stěžovatelky, a proto nebylo reálné uvažovat o jeho dlouhodobosti. Uzavřela, že stěžovatelka není občankou Evropské unie, ani rodinným příslušníkem takového občana, a na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měla vyživovací povinnost nebo ji měla v péči. Na takto koncipovaném odůvodnění neshledal vady ani městský soud (viz odůvodnění odstavce druhého na straně páté rozsudku). Jako nedůvodnou proto zdejší soud odmítá námitku, že by snad tato žalobní argumentace nebyla vypořádána. V náhledu na rodinnou a soukromou situaci stěžovatelky se přitom zdejší soud s žalovanou a městským soudem ztotožňuje, a to zejména v tom směru, že i tehdy, pokud by byl vztah stěžovatelky a pan O. založen na skutečně pevné citové vazbě a nevzbuzoval by ani nejmenší pochybnosti o možné účelovosti, právě s ohledem na vědomí neodvratnosti rozhodnutí o vyhoštění stěžovatelky, které v době navázání tohoto vztahu již bylo pravomocné, a dále s přihlédnutím k délce tohoto vztahu, jej nelze pokládat za pevnou rodinnou či soukromou vazbu, předpokládanou zákonem o pobytu cizinců. Taktéž obavy, že se v Rusku nedostane stěžovatelce náležitě zdravotní péče, neshledal městský soud za opodstatněné, a ve shodě s žalovanou dovodil, že nehradí-li stěžovatelka (jak sama připustila) v České republice zdravotní pojištění, lze dovodit, že zde s léčbou svého (dozajista závažného, a tudíž z hlediska ceny s ním související zdravotní péče nákladného) onemocnění do budoucna nepočítá. I s tímto dílčím závěrem se Nejvyšší správní soud může bez potíží ztotožnit a nezbyvá mu proto než uzavřít, že zákonné podmínky pro zajištění stěžovatelky byly ze strany žalované splněny.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Zdejší soud stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.); náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti) celkem v částce 6200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a v náhradě hotových výdajů celkem v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. Ustanovený advokát nepředložil Nejvyššímu správnímu soudu osvědčení o registraci jako plátce daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto zdejší soud vycházel z předpokladu, že plátcem daně z přidané hodnoty není. Nepřistoupil proto ke zvýšení jeho nároku vůči státu o částku odpovídající této dani. Ustanovenému advokátu se tedy přiznává odměna v celkové výši 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu